

Sygn. akt V CNP 44/11

POSTANOWIENIE

Dnia 31 stycznia 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Katarzyna Tyczka-Rote

w sprawie ze skargi dłużników M. L. i M. L.
o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia
Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 czerwca 2009 r.,
w sprawie z wniosku wierzyciela GETIN Noble Bank S.A.
przy uczestnictwie dłużników M. L. i M. L.
w przedmiocie egzekucji z nieruchomości sygn. akt Km ...,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 31 stycznia 2012 r.,

odrzuca skargę.

Uzasadnienie

Dłużnicy /.../ wnieśli skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 9 czerwca 2009 r., oddalającego ich zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w S. z dnia 3 października 2008 r. w sprawie z wniosku wierzyciela GETIN Banku Spółki Akcyjnej w przedmiocie egzekucji z nieruchomości prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym w S. W sprawie w dniu 23 sierpnia 2006 r. odbyła się licytacja prawa użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej jako działka nr 178 o powierzchni 570 m², położonej w S. przy ul. C. 13 wraz z prawem własności budynku mieszkalnego oraz zabudowaniami gospodarczymi położonymi na opisanej wyżej nieruchomości. Doszło do wydania postanowienia o przybiciu na rzecz Ł. A. Nabywca uiszczył w gotówce rękojmię w kwocie 16 984 zł. Po uprawomocnieniu się postanowienia o przybiciu został wezwany do uiszczenia pozostałej kwoty z ceny określonej jako 113 226,66 zł. Ponieważ w terminie określonym przez Sąd Ł. A. spełnił warunki licytacji i w dniu 26 września 2008 r. przelał na konto depozytowe Sądu kwotę 96 242,66 zł, Sąd Rejonowy w S. uznał, iż w sprawie zastosowanie ma norma art. 998 § 1 k.p.c. i postanowieniem z dnia 3 października 2008 r. przysądził prawo użytkowania wieczystego nieruchomości na rzecz Ł. A. oraz nakazał dłużnikom M. L. i M. L. wydanie nabywcy nieruchomości w stanie wolnym. Sąd Okręgowy w K. postanowieniem z dnia 9 czerwca 2009 r. oddalił zażalenie dłużników od powyższego orzeczenia. Sąd nie uwzględnił argumentacji skarżących, którzy wskazywali, iż z uwagi na wniesione przez nich w sprawie zażalenie postanowienie o przybiciu nie mogło się uprawomocnić. Uznał, iż postanowienie o przybiciu uprawomocniło się z dniem 12 września 2006 r., ponieważ wniesione od tego postanowienia środki odwoławcze zastały cofnięte. Jednocześnie stwierdził również, że pismo dłużników, w którym cofnęli oni swoje oświadczenie o cofnięciu środków odwoławczych, należy uznać za pozbawione jakichkolwiek skutków prawnych.

Skarżący oparli swoją skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia Sądu Okręgowego w Ł. na zarzucie naruszenia

przepisów prawa procesowego - art. 981 k.p.c.; art. 998 k.p.c.; art. 826 k.p.c. oraz art. 395 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt. 5 k.p.c. w zw. z art. 13 k.p.c. Powołane przepisy wskazali również jako te, z którym zaskarżone orzeczenie jest ich zdaniem niezgodne.

Wyrządzenie szkody przez wydanie kwestionowanego orzeczenia uprawdopodobnili wskazując, że utracili prawo do użytkowania wieczystego nieruchomości oznaczonej jako działka nr 178 położonej w S. przy ul. C. 13. Wyjaśnili także, że jedynym środkiem w sprawie pozwalającym na zbadanie legalności zaskarżonego orzeczenia jest skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

W dniu 25 września 2010 r. weszła w życie ustawa z dnia 22 lipca 2010 r. o zmianie ustawy - Kodeks postępowania cywilnego oraz ustawy - Prawo upadłościowe i naprawcze (Dz. U. Nr 155, poz. 1037 dalej jako ustawa zmieniająca k.p.c.), która zmieniła stan prawny w zakresie dotyczącym skargi na niezgodność z prawem prawomocnego orzeczenia. Według art. 424¹ k.p.c. w nowym brzmieniu można żądać stwierdzenia niezgodności z prawem jedynie prawomocnego wyroku kończącego postępowanie w sprawie. Przepisy szczególne przewidują taką możliwość ponadto w odniesieniu do postanowienia w postępowaniu nieprocesowym, orzekającego co do istoty sprawy i kończącego postępowanie w sprawie (art. 519² k.p.c.) oraz do orzeczeń wskazanych w art. 1148¹ § 3 k.p.c., w art. 1151¹ § 3 k.p.c. czy w art. 1215 k.p.c. W wypadku pozostałych prawomocnych orzeczeń skarga o stwierdzenie ich niezgodności z prawem jest niedopuszczalna, a poszkodowany może – po myśli art. art. 424^{1b} k.p.c. - dochodzić odszkodowania bezpośrednio od Skarbu Państwa, bez konieczności uzyskiwania prejudykatu w postępowaniu o stwierdzenie niezgodności prawomocnego orzeczenia z prawem.

Powołana ustawa dokonała również zmiany art. 767⁴ § 3 k.p.c., przez dodanie do jego treści § 3 według którego w sprawach egzekucyjnych skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia nie przysługuje. Z uwagi na procesowy charakter tego uregulowania, w orzecznictwie Sądu

Najwyższego przyjmuje się jednolicie, że ma ono zastosowanie również w przypadku orzeczeń wydanych w postępowaniu egzekucyjnym przed jego wejściem w życie, tj. dniem 25 września 2010 r. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 6 grudnia 2011 r. sygn. akt IV CNP 79/11, nie publ.; z dnia 27 października 2010 r., sygn. akt IV CNP 61/10, nie publ.; z dnia 22 listopada 2010 r. sygn. akt IV CNP 73/10, nie publ.; z dnia 25 lutego 2011 r., sygn. akt IV CNP 8/11, nie publ.; z dnia 25 lutego 2011 r. sygn. akt IV CNP 108/10, nie publ.; z dnia 17 marca 2011 r. sygn. akt IV CZ 127/10, nie publ.). W aktualnym stanie prawnym, skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem każdego prawomocnego orzeczenia sądowego wydanego w postępowaniu egzekucyjnym, zarówno w pierwszej jak i w drugiej instancji, wniesiona po wejściu w życie ustawy zmieniającej k.p.c. podlega odrzuceniu na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c., jako niedopuszczalna z mocy art. 767⁴ § 3 k.p.c. Z tych względów orzeczono jak w sentencji.